

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 15Saz/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100275
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723100275.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 2 - 15Saz/4/2023

Správny súd v Bratislave, v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom, v právnej veci žalobcu: A. B., narodený XX.XX.XXXX, štátny príslušník C. D., bez cestovného alebo iného dokladu totožnosti, aktuálne umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, IČO: 30798841, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, so sídlom Regrútska 4, Bratislava, o prepustenie zo zaistenia, takto

rozhodol:

- 2 - 15Saz/4/2023

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanému súd právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- 7 - 15Saz/4/2023

1. Správnu žalobou, doručenu súdu dňa 27.6.2023 prostredníctvom žalovaného, sa žalobca domáhal prepustenia zo zaistenia, uloženého žalobcovi rozhodnutím žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-1451-014/2023-AV zo dňa 13.05.2023.

2. Žalobca správnu žalobu odôvodnil tým, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, pričom rozhodnutie o jeho zaistení nedostatočne odôvodnil, a preto ho považoval za nepreskúmateľné. Bol toho názoru, že žalovaný v predmetnom rozhodnutí o jeho zaistení nezaujal žiadnu právnu úvahu k otázke jeho vyhostiteľnosti a ani k prípustnosti vyhostenia z pohľadu čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a teda ani k otázke efektívnosti jeho držania v zaistení. Tvrdil, že žalovaný v predmetnom rozhodnutí taktiež nepreukázal nemožnosť uloženia iných miernejších donucovacích opatrení, pričom účelnosť a primeranosť zaistenia neodôvodnil. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Sa/23/2019 zo dňa 17.04.2019, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 1Sža/26/2015 zo dňa 26.05.2015 a rozsudok NS SR sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016.

3. Podaním zo dňa 26.06.2023, ktoré bolo doručené súdu spolu s administratívnym spisom a správnu žalobou, sa žalovaný vyjadril k správnej žalobe tak, že túto navrhoval zamietnuť. Vo vyjadrení žalovaný zotrval na správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pričom argumenty jeho vyjadrenia vychádzali z napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že účelnosť a efektívnosť, a teda reálna možnosť naplnenia účelu zaistenia stále trvá, pričom v prípade určenia dĺžky doby zaistenia dodržal zásadu primeranosti. Poukázal na to, že v roku 2022 bolo stotožnených 35 štátnych príslušníkov C. D. a

následne im aj boli prostredníctvom zastupiteľského úradu vystavené náhradné cestovné doklady na základe ktorých boli potom úspešne letecky vyhostení (zdroj: https://www.minv.sk/swift_data/source/policia/hranicna_a_cudzinecka_policia/rocenky/rok_2_file_0.jpg

file_1.wmf

022/2022-rocenka-UHCP-SK.pdf). Tvrdil, že prihliadal na aplikačnú prax, ako aj na informácie poskytnuté od ÚPZpC Medveďov, ktoré sa týkajú procesu zisťovania pravej totožnosti žalobcu a následného vystavovania náhradného cestovného dokladu. Ďalej bol toho názoru, že žalobcom spomínaný rozsudok Krajského súdu Bratislava pod sp. zn. 4Sa/23/2019, nie je vecný, nakoľko v predmetnej veci sa rozhodovalo podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, a nie vo veci zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b). Mal za to, že dôkladne skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení, pričom z príslušných zápisníc mal nespochybniteľne preukázané, že žalobca by stanovené podmienky nevedel splniť a preto žalobcovi nemohol také povinnosti (hlásenie pobytu, alebo zloženie peňažnej záruky) ako alternatívu uložiť. V tejto súvislosti poukázal na § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. Tvrdil, že k uvedenej problematike uloženia iných, teda miernejších donucovacích opatrení, nepristúpil aj preto, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení vedenom pod č. PPZ-HCP-BA5-1451-014/2023-AV sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia, teda existenciu rizika úteku považoval za dôvodnú. V tejto súvislosti poukázal na príslušné zápisnice v ktorých žalobca uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko, ako aj na to, že žalobca má záznam v systéme EURODAC t. j. žiadal o medzinárodnú ochranu v Rakúsku a Maďarsku - skutočnosť, že žalobca nezotrval v krajinách v ktorých žiadal o medzinárodnú ochranu, až do rozhodnutia o jeho žiadosti, chápal ako dôkaz značného rizika ďalšieho úteku. Mal za to, že riziko úteku je dostatočne preukázané a aj z tohto dôvodu rozhodol o zaistení žalobcu. Ďalej uviedol, že žalobcom spomínaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016, nemožno brať do úvahy v prípade žalobcu, nakoľko sa v ňom jedná o konanie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a v prípade žalobcu sa konanie o zaistení týka § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Bol toho názoru, že zaistenie žalobcu vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového file_2.jpg

file_3.wmf

stavu veci a považoval ho za účelné a efektívne, vecne správne a v každej časti aj za dostatočne odôvodnené.

4. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 13.05.2023 hliadka žalovaného zadržala žalobcu, ktorý bol následne predvedený pred žalovaného. Boli vykonané lustrácie žalobcu v informačných systémoch polície, z ktorých bolo zistené, že žalobca nedisponuje oprávnením k zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky, respektíve schengenského priestoru. Po podaní zákonných poučení za prítomnosti tlmočníka bola so žalobcom rovnakého dňa spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho administratívneho vyhostenia. V tejto zápisnici žalobca o. i. uviedol trasu jeho postupu z domovského štátu do Schengenského priestoru, že nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, že nechce v SR požiadať o azyl, nemá rodinných príslušníkov na území SR, nehrozí mu v domovskej krajine smrť, odišiel kvôli ekonomickej situácii; žalobca nemal pri sebe žiadne finančné prostriedky. Žalobca ďalej uviedol, že v prípade prepustenia by ihneď odišiel do Nemecka, kde by chcel pracovať.

5. Následne rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1451-010/2023-AV zo dňa 13.05.2023 žalovaný rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

6. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA5-1451-014/2023-AV zo dňa 13.05.2023 žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 13.08.2023 podľa § 88 ods. 1 písm. b) v spojení s § 88 ods. 4, ods. 5 citovaného zákona (Rozhodnutie).

7. Rozhodnutie podľa predchádzajúceho bodu žalovaný odôvodnil tým, že žalobcovi bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov. Lehotu na vycestovanie žalobcovi neurčil z dôvodu, že žalobca nedisponuje cestovným dokladom, nemá vlastné finančné prostriedky na vycestovanie z územia Slovenskej republiky a rovnako nemá oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Dĺžku doby zaistenia odôvodnil konkrétnymi úkonmi, ktoré počas doby zaistenia vykoná, vrátane odhadovanej dĺžky ich trvania. Ďalej uviedol, že nemohol postupovať podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, pretože žalobca nemá na území Slovenskej republiky žiadnu rodinu, nemá pri sebe dostatočnú finančnú zábezpeku na pokrytie

výdavkov spojených s ubytovaním, a teda nevie si zabezpečiť ubytovanie na našom území a taktiež nedisponuje cestovným dokladom, ktorý by ho oprávňoval zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Skutkové a právne závery správneho súdu

8. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

9. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnené prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

10. Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny je stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť zistiť ihneď, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

11. Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

12. Podľa § 90 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný

a) zabezpečiť poučenie štátneho príslušníka tretej krajiny bezprostredne po jeho zaistení v jazyku, ktorému rozumie,

1. o dôvodoch zaistenia,

2. o možnosti oznámiť jeho zaistenie zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom,

3. o možnosti vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu a

4. o možnosti preskúmania zákonnosti rozhodnutia o zaistení,

b) ak štátny príslušník tretej krajiny požiada o oznámenie svojho zaistenia zastupiteľskému úradu štátu, ktorého je štátnym občanom, bezodkladne vyrozumieť tento zastupiteľský úrad; ak zastupiteľský úrad tohto štátu nemá sídlo na území Slovenskej republiky, policajný útvar o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny vyrozumie ministerstvo zahraničných vecí,

c) ak štátny príslušník tretej krajiny o to požiada, bezodkladne mu umožniť vyrozumieť o zaistení niektorú z blízkych osôb a jeho právneho zástupcu,

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia,

e) poučiť štátneho príslušníka tretej krajiny v jazyku, ktorému rozumie, alebo v jazyku, o ktorom sa dá odôvodnene predpokladať, že mu rozumie, o možnosti požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat, o možnosti kontaktovať mimovládne organizácie, a ak štátny príslušník tretej krajiny podal žiadosť o udelenie azylu alebo prejavil úmysel takú žiadosť podať, aj o možnosti kontaktovať Úrad Vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov.

13. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

14. Podľa § 221 ods. 2 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

15. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

16. Podľa § 230 ods. 1 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci

a) zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia,

b) uloží žalobcovi po vykonanom dokazovaní miernejšie donucovacie opatrenie podľa osobitného predpisu, ktorým sa v plnom rozsahu nahrádza napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia (plná jurisdikcia),

c) zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, ak obsahovalo odstrániteľné vady, a vec vráti na ďalšie konanie žalovanému,

d) určí, že napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia bolo nezákonné.

17. Správny súd podľa § 119 SSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného žalovaným, ktorý je zosumarizovaný vyššie, pričom nezistil žiadne relevantné dôvody na jeho doplnenie.

18. Predmetom tohto konania nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o zaistení, napriek tomu, že prakticky všetky žalobné námietky smerujú voči tomuto rozhodnutiu. Úlohou správneho súdu v tomto konaní je preskúmať, či dôvody zaistenia, vymedzené v právoplatnom rozhodnutí o zaistení stále ku dňu rozhodnutia správneho súdu trvajú. Vzhľadom na uvedené, správny súd sa ďalšími námietkami zo strany žalobcu, nesúvisiacimi s dôvodmi jeho zaistenia, účelnosťou a efektívnosťou jeho zaistenia, nebude zaoberať.

19. Žalobca v žalobe namietal nedostatočné odôvodnenie Rozhodnutia, efektívnosť jeho zaistenia, ako aj to, že žalovaný nedostatočne skúmal možnosť uplatnenia miernejších prostriedkov k jeho zaisteniu.

20. V právoplatnom rozhodnutí o zaistení žalobcu je určená doba zaistenia žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov na čas nevyhnutne potrebný najviac do 13.08.2023 na účel realizácie (výkonu) právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení žalobcu. Z rozhodnutia o zaistení, najmä zo strany 4 Rozhodnutia, nepochybne vyplýva, aké úkony žalovaný hodlá počas určenej doby zaistenia žalobcu vykonávať, vrátane odhadovanej doby ich trvania. Určená doba zaistenia neprekračuje základnú maximálnu dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a podľa názoru správneho súdu plne korešponduje s predpokladanou dĺžkou realizácie jednotlivých úkonov administratívneho vyhostenia, známou žalovanému z úradnej činnosti a vymedzenou v rozhodnutí o zaistení.

21. Vymedzenie úkonov, ktoré je potrebné realizovať na účely administratívneho vyhostenia žalobcu je v Rozhodnutí dostatočne určité na účely odôvodnenia určenej doby zaistenia.

22. Vzhľadom na žalovaným jednoznačne vymedzené úkony, ktoré je vo vzťahu k žalobcovi na účely jeho administratívneho vyhostenia potrebné uskutočniť, a ktorých predpokladaná doba trvania je 3 mesiace, s prihliadnutím na skutočnosť, že dĺžka zaistenia žalobcu v čase vydania rozhodnutia správneho súdu neuplynula (uplynula len približne polovica), správny súd nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prepustenie žalobcu zo zaistenia resp. pominutie dôvodov jeho zaistenia.

23. Pokiaľ ide o námietku účelnosti a efektivity zaistenia, žalovaný poukázal na v minulosti uskutočnené stotožnenie štátnych príslušníkov C. D. (v roku 2022 bolo stotožnených 35 štátnych príslušníkov C. D.), vystavenie náhradných cestovných dokladov (prostredníctvom zastupiteľského úradu C. D. v E.) a následné úspešné letecké vyhostenia, na základe čoho správny súd konštatuje, že tento postup (stotožnenie, vystavenie náhradných cestovných dokladov a za tým účelom zaistenie práve na tento účel, následne administratívne vyhostenie) je teda možný, účelný a aj efektívny. Tento proces podľa tvrdenia žalovaného trvá 3-4 mesiace, v danom prípade zaistenie na nevyhnutne potrebný čas zodpovedá tomuto časovému úseku (3 mesiace) a nepresahuje maximálnu zákonnú lehotu zaistenia.

24. Podľa § 89 ods. ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

25. Podľa § 89 ods. ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

26. Podľa § 89 ods. ods. 3 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

27. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny pri vstupe cez vonkajšiu hranicu na hraničnom priechode je povinný preukázať finančné prostriedky potrebné na pokrytie nákladov spojených s jeho pobytom na území Slovenskej republiky.

28. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, Ministerstvo vnútra podľa osobitného predpisu vydá všeobecne záväzný právny predpis, v ktorom určí sumu finančných prostriedkov potrebných na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

29. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z. o určení sumy finančných prostriedkov potrebných na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky, suma finančných prostriedkov potrebná na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky sa určuje vo výške 56 eur na osobu a deň pobytu.

30. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z., ak má štátny príslušník tretej krajiny pobyt na území Slovenskej republiky čiastočne uhradený, pri vykonávaní hraničnej kontroly sa na túto skutočnosť prihliada.

31. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný sa v Rozhodnutí nedostatočne zaoberal možnosťou využitia miernejších opatrení podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, správny súd uvádza, že táto námietka nemá oporu v administratívnom spise a v Rozhodnutí, keďže z tohto nepochybne vyplýva, že žalovaný sa touto skutočnosťou prednostne zaoberal, pričom dospel k záveru, že žalobca nevie preukázať zabezpečené ubytovanie a nespĺňa podmienku finančného zabezpečenia pobytu na území Slovenskej republiky, čo napokon sám žalobca pri podaní vyjadrenia dňa 13.05.2023 žalovanému uviedol.

32. Správny súd na tomto mieste poukazuje na to, že aplikácia miernejších opatrení k zaisteniu je podmienená podľa § 89 ods. ods. 3 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov tým, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6, ktorá je podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z. (vykonávací predpis k § 6 zákona o pobyte cudzincov) vo výške 56 eur na osobu a deň pobytu.

33. Zo zápisnice o podaní vyjadrenia zo dňa 13.05.2023 vyplýva, že žalobca v tom čase nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami, ktoré by reálne pokryli zabezpečenie jeho pobytu na území Slovenskej republiky. Podľa rozhodnutia o zaistení je na realizovanie úkonov administratívneho vyhostenia potrebný čas v trvaní troch mesiacov a teda žalobca by na účely aplikácie alternatívnych miernejších opatrení k zaisteniu musel sám preukázať, že disponuje finančnou hotovosťou minimálne vo výške 91 dní x 56,- €, čo je najmenej 5.096,- €. Žalobca v priebehu administratívneho konania nepreukázal ani to, že má zabezpečené ubytovanie počas predpokladanej doby zaistenia a ani to, že disponuje finančným zabezpečením pobytu vo výške ustanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom.

34. Správny súd sa taktiež stotožňuje s rozhodnutím žalovaného nepristúpiť k uloženiu iných, teda miernejších donucovacích opatrení, aj z dôvodu, že v danej veci existuje reálne riziko úteku žalobcu (žalobca by pravdepodobne nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia). Uvedená domnienka vyplýva najmä z príslušných zápisníc v ktorých žalobca uviedol, že jeho cieľovou krajinou je Nemecko, pričom žalobca už má záznam v systéme EURODAC (t. j. žiadal o medzinárodnú ochranu v Rakúsku a Maďarsku), no v uvedených krajinách nezotrval až do rozhodnutia o jeho žiadosti

a z krajín utiekol. Správny súd mal teda za to, že žalovaný riziko úteku žalobcu dostatočne preukázal a aj z tohto dôvodu správne rozhodol o zaistení žalobcu.

35. V nadväznosti na uvedené správny súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok, za ktorých by mu mohla byť namiesto zaistenia uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) alebo b) zákona č. 404/2011 Z.z.

36. Správny súd sa stotožnil aj s argumentáciou žalovaného ohľadne žalobcom spomínaného rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Sa/23/2019 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016, ktoré s prejednávanou vecou nesúvisia ani sa netýkajú obdobnej veci.

37. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha prepustenia zo zaistenia, môže byť úspešná jedine v prípade, ak žalobca svojimi námietkami spochybní zákonnosť trvania jeho zaistenia, inými slovami ak preukáže, že ďalšie trvanie jeho zaistenia nie je účelné a efektívne, čo sa však v danom prípade žalobcovi nepodarilo.

38. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že dôvody na zaistenie žalobcu, vymedzené v rozhodnutí žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-1451-014/2023-AV zo dňa 13.05.2023 trvajú a že žalobca nepreukázal ich zánik, čo by jeho prepustenie zo zaistenia odôvodňovalo. Na základe týchto dôvodov správny súd žalobu, ktorou sa žalobca domáhal svojho prepustenia zo zaistenia podľa § 229 SSP zamietol.

39. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať.

Poučenie:

- 2 - 15Saz/4/2023

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Rozsudok krajského súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Prípadná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods.2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. (§ 439 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).